

KURUC-DAL 2017

*Vajon jogom lesz-e nevén
nevezni mindazt, mi engem illet:
fiúnak a fiút, lánynak a lányt,
tagadni, ami semlegesített.*

*Parázs vitában felvállalnom
mindent, mi hozzám tartozik:
nyelvet és hazát, a cseresznye
ízét, a virágzó Tisza fodrait,*

*pipacs-rikoltást búzamezőben,
Badaacsony kint hagyott koporsóját,
tó fölött üdülő kósza felhők
szélfűtta, piruló, szelíd arcát,*

*falu végén a kurta kocsmát,
pihenését a kikötött kompnak,
álmot hozó, édes, esti meséket,
igazát a kimondott szónak.*

*Jogom lesz-e az aradi várnál
hangtalanul is vallanom, hogy
gyógyíthatatlan daganatként
testembe épült Trianon.*

*Engedik-e majd trónoló vének
lányok énekét tavaszi este,
fehér ruhában, lobogó hajjal,
virágot szórva utcakövekre.*

*Vajon jogom lesz-e hinnem
mindazt, mi nekem fontos,
hogy a szivárvány fölött angyalok
szállnak, és a nap is ott ragyog,*

*hogy templomtornyaink égig érnek,
s a szeretetnél nincs nagyobb.
Szabad-e majd e tépett hazában
hangosan mondanom: ez vagyok.*

